

Игривъ лжчъ се гурна въ езерото и събуди Червената рибка. Тя изскочи надъ водата, уми очички съ свѣтли капчици отъ водоскока и поздравя ранобудната Жабурка:

— Добро утро, Жабке! И днесъ ни изпраща дѣдо Господъ хубавъ день!

— Хубавъ, хубавъ, Червенушке! А двойно по-хубавъ зарадъ менъ!

— Защо, сестричко?

— Не знаешъ ли? Вчера малко остана да се простя съ тоя свѣтъ.

— Що думашъ!

— Когато Залъзъ-Слънчо позлати снощи водоскока, стана ми драго на сърдцето и викнахъ да си попѣя. Имаше деца край езерото. Дългокракъ немирникъ държеше щъкало въ ржце. — „Млъкни, Жабуро!“ — викна той и, доде се сѣтя, опъна ластика и едно остро камъче префуча надъ главата ми. Гурнахъ се въ водата. Когато подадохъ глава,

пакостникътъ ме чакаше съ опънатъ ластикъ. Но малкото момченце, което всѣки день продава тука гевреци, дръпна ластика отъ ржцетъ му и викна: — „Какво ти прави животинката? Нека си врѣка!“ — „Тѣй ли? — изрева она. — Тогава и ти ще заврѣкашъ като жаба!“ Блѣсна му кошницата съ геврецитъ, удари го по главата и избѣга... Малкиятъ пострада зарадъ мене. Не зная какъ да му се отплатя?

— Двама ще му се отплатимъ, Жабурке, — рече Червената рибка. — Той и на мене направи добрина.

— Така ли?

— Азъ не съмъ ли ти казвала. Оная сутринъ преди да дойдатъ децата при езерото, рекохъ да се разходя къмъ брѣга, да се порадвамъ на цвѣтята и на зелената трева. Плувахъ и рипахъ отъ радостъ. Но скочихъ много силно, извърнахъ се и се намѣрихъ на сухо